

IX. Český jazyk – sloh

(14. 10. 2020)

1) Chystejte si mluvní cvičení. Kdo ještě neměl a měl by ho mít v době, kdy budeme doma, tak ho bude mít hned po návratu do školy.

Mucha, Langner, Havlová, Fejfarová

(další termíny: 4. 11. Mendřická, Hammer, 11. 11. Horáček, Štěpánek, 18. 11. Šindlerová, Senková, 25. 11. Patka, Brožová)

2) Napište si osnovu k minulému zápisu (Vypravování):

Osnova:

1. úvod – vystižení prostředí, seznámení s postavami

2. vlastní vypravování

a) otevření děje – naznačení situace

b) rozvíjení děje – zápletka, stupňování napětí

c) vyvrcholení děje a rozuzlení

3. závěr – ukončení děje (zobecnění, vyvození poučení)

3) Ze cvičení 132/1 (ve staré učebnici – kdo ji nemá, níže jsem vám přiložila text, s nímž máte pracovat) vypište do slohového sešitu:

dějová slovesa:

neobvyklá vyjádření:

přímá řeč:

Dále si všímejte (jen ústně), že jsou tam různé druhy vět (zvolací, tázací, ekvivalenty...), oslovení, jazyk i hovorový.

1. Přečtěte si vypravování malíře Jaroslava Otčenáška a hledejte v něm ty znaky vypravování, které jsme uváděli výše. *minulý děj*

Nepřeháněj to, Jituško!

O naší Jitušce bych chtěl říct to nejlepší. Byla moc hodné dítě a jenom dosud. Šla prvně do školy. Jako otec jsem samozřejmě pokládal za svou člá
povinnost dát jí určité rady. Tak jsem jí říkal: „Jituško, podívej se, tam si pěkně sedneš, a až se vás učitel začne ptát, tak hlavně dělej jedno: pořád se hlas, víš, pořád měj ručičku nahoře, aby viděl, že máš zájem. To víš, takové dítě to má potom ve škole dobrý.“ *první věc, různé důhy hrd, otlovat, velký jednotl. osamostat. janyé neukálm a hovorový*

Skutečně se začala ve škole hlásit, z čehož vzniklo nesmírné martyrium. Paní učitelka se například ptala: „Kdo má doma svázaného Jiráška?“ Chtěla to

na nějakou výstavu knih. Samozřejmě naše Jituška měla hned ruce nahoře. „Kdo má doma gramofon?“, „Kdo má doma tohle?“ nebo „Kdo špatně vidí?“ Na všechno se hlásila a ze všeho nám vznikaly komplikace. Nesmírné. Jednou se paní učitelka ptala, kdo by mohl zapůjčit květinovou výzdobu, tak samozřejmě my. Měli jsme doma takového chcípáčka oleandra. Vážil asi pětatřicet kilo, tak jsme to valili do školy. Také jsme chodili na brigády, čistit školu, poněvadž Jituška nás ke všemu přihlásila a sebe také. To už jsem jí potom říkal: „Jituško, koukej, nepřeháněj to, hlas se jenom, když jsou počty nebo tak, nebuď tak dychtivá na všecko, my z toho máme jenom potíže.“ Ale nebylo to nic platné.

Až jednou přišel do třídy v bílém plášti nějaký pan doktor a ptal se: „Tak děti, kdo špatně slyší?“ Naše Jituška, samozřejmě, přes to, že měla uši jako rys, hned se přihlásila. Načež ji odveleli do příslušné ordinace na středisku, dali jí něco napít, musela to držet v ústech, dokud jí nezavedli nějakou trubici, potom něco zmáčkli a ta voda jí tryskala ušima ven. To byl pro ni takový otřes, že od té doby se už hlásila jenom tam, kde měla. Jenom při počtech a mluvnicku. A my už jsme měli pokoj.